

poesia

perifèric

perifèric poesia

- 1 *La Mordassa*. Manel Garcia Grau
- 2 *Terra cansada*. Jordi Pàmias
- 3 *L'amarga puresa del do*. Rafael Català
- 4 *51 Tisanes*. Ana Hatherly
- 5 *Ciutats del vers*. Vicenç Llorca
- 6 *El cigne cec*. Josep Maria Sala-Valldaura
- 7 *La dansa de les hores*. Antoni Ferrer
- 8 *Al ras*. Lluís Calvo
- 9 *L'arc de la mirada*. Antoni Defez
- 10 *La plaça salvatge*. Tomas Tranströmer
- 11 *Llibre dels adéus*. Isabel Robles
- 12 *Jardí clos*. Joan-Bta. Campos Cruaños
- 13 *Solatge*. Jaume Pérez Montaner
- 14 *El rostre de la terra*. Cesáreo Sánchez Iglesias
- 15 *Després del tacte*. Jordi Roig

Després del tacte

Després del tacte ha estat guardonada amb el II premi de poesia Manel Garcia Grau, convocat per la Universitat Jaume I de Castelló amb la col·laboració de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, Perifèric Edicions, l'Associació Cultural la Nau i la Federació Escola Valenciana. Els membres del Jurat d'aquesta segona convocatòria del certamen van ser Vicent Salvador, Ramon Guillem Alapont i Jaume Pérez Muntaner. El premi es convoca en memòria del poeta i professor castellonenc Manel Garcia Grau (1962-2006), el qual va promoure amb il·lusió, entre els seus amics i alumnes, la lectura i l'escriptura de poesia.

1a edició, gener, 2010

Col·lecció dirigida per Ramon Guillem

© Dels poemes, 2010

Jordi Roig

© D'aquesta edició, 2010

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL.

Maquetació: José María de Gracia

Impressió: Guada Impressors

ISBN: 978-84-92435-32-6

Dipòsit legal: V-7-2010

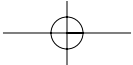
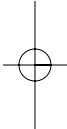
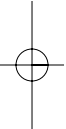
Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Després del tacte

Jordi Roig

J

poesia

Pròleg

L'autor d'aquest poemari em demana quatre paraules com per fer de pròleg a l'edició d'aquests versos, i té l'amabilitat d'afegir que ho faci si els versos m'agraden prou.

M'agraden.

I m'agraden prou.

Ben escrit, en un llenguatge planer i plàcid, el llibre *Després del tacte* (més enllà del tacte?) vertebrada una força espiritual prou forta per poder convertir la quotidianitat d'un dubte i d'un dolor, mitjançant un camí de paraules prou fondes, en un neguit que pot desconcertar el lector i forçar-lo sovint a la relectura.

La lluita entre el present i la memòria empeny el poeta amb violència a voler sentir «les ganes de viure / entre les mans i a tocar de la nit», perquè la soledat, ho diu ell mateix, és un desert, i és un desert ja antic. Un desert i una soledat que treu el cap en aquests poemes de manera insistent, «et vaig prometre que viuríem junts [...] però les coses es torcen i fa mandra / ser un llit desfet tota la vida».

I amb la soledat, el dubte, i el silenci que acostuma a acompanyar la fredor de l'arribada de la nit.

«Faig de poeta», ens diu, perquè «potser el millor negoci és amagar / els dits sota el poema». El lector, però, descobrirà aviat que lluny d'amagar, el que fa el poeta és exposar a la llum, amb deler d'exorcista, les inquietuds que el roseguen.

I si ho voleu saber de primera mà, llegiu a poc a poc, el poema *Ics*.

Però no tot és silenci i soledat. També l'esperança de tard en tard hi treu el cap, «entre les capes de guix i els silencis / hi ha una petita esquerra inoportuna / que s'obstina a refer la meua vida».

La segona part del poemari, *Faltes d'ortografia*, és un diàleg entre poeta i lector.

I en un dels versos afirma que només juga per empatar, però és així?

I si és un diàleg del poeta amb el poeta?

Tanmateix aquesta segona part és un bon escenari per contemplar la lluita d'un home que ens confessa que comença a sentir-se vell i li

sobra el silenci. És clar que és un silenci prenyat de paraules, els ulls i el cor en una plana blanca.

En el fons, però, el poeta vol i no vol estar sol. Interessar, sentir la mà d'algú a l'espatlla, vet aquí el secret desig.

«Sovint confonc el risc d'escriure / amb el desig de fer-me tot un home» que «espera la sort al carrer / amb una flor adolorida a la butxaca».

«Algú ha deixat encès el llum del passadís».

Com expressar amb més intensitat el desig més net de sortir del pou?

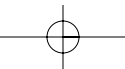
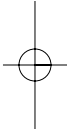
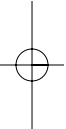
Tercera part: *La nit abans*.

Un gran poema de dolor, un dolor tangible que no et deixa acabar el llibre sense mirar al teu voltant.

És molt millor que el llegeixis tu tot sol, lector. Jo callaré, que ja és hora.

És un bon llibre. Llegeix-lo amb atenció.

Francesc Garriga

A

M'he entretingut per casa i quan sortia
ha començat a ploure sense excusa.
Aquest octubre arriba pedalant,
sense avisar, com el nen que s'escapa
perquè li surten les primeres dents.
Abans d'un any ja no recordaré
que aquest càstig és el que em fa més gran.
M'exposo, just de roba i de creences,
i tot sembla més net i despullat,
i els carrers ja no menen a cap mort.
Ara mateix el sol i el cel fan gala
d'una temperatura absurda i blana
que m'escalfa i alhora em desaprova.
De totes totes, la calor passada
m'ha confiat presents inoblidables,
com ara aquells petons d'actriu o aquella
lluna que, sense cita prèvia,
jugava a mossegar-nos les paraules.

Be

I si aquest fred no s'acaba mai més?
Sento com cau el vel de la rosada,
definitivament despreocupat.
Algú toca el piano de puntetes,
i un mocador de seda blanc es mou
entre les notes negres de la dansa
invisible que aixequen els teus ulls.
Faig veure que m'importes i sovint
m'invento un centenar de pistes falses
i espero, amb el televisor apagat,
que tornis sense fer-me més preguntes.
Segur que tens enveja de qui sóc
i vols plorar. Segur que saps morir.
He sentit dir que res dura per sempre.

Ce

La meva veu era de sorra i fang:
de sorra blanca com saliva seca,
de fang eixorc com un nus a la gola.
M'estiro panxa enlaire a prop del mar,
les onades blanquegen l'esperança
per convertir-la en veritat de curs
legal. Abreujo l'ombra del poema.
De lluny escolto l'aigua que, un cop sí
i un altre no, m'enganya amb picardia;
i jo encongeixo els mots i les espatlles.
De sobres sé que us he de perdonar.
Sovint em miro al mirall, de perfil,
com una alternativa a les mentides.
Una tarda a la platja és la certesa
que encara queda un somni a l'horitzó.

Ce trencada

Hi ha milers d'arbres tristos dins el bosc,
clavats al formigó de l'infinit,
que no esperen sorpreses ni aixoplucs.
Un cop de vent ha fet volar els records
que arriben al palmell obert dels meus
cinc sentits com si fossin orenetes.
M'estic quiet, no vull que s'esvalotin.
Què més puc fer si l'ombra s'ha quallat
i no puc moure els braços ni la mort?
De sobte la natura m'ensoleix
i em rescata amb la punta dels seus dits.
Mai he deixat de creure que dessota
les branques d'alumini hi ha un arcàngel
desconfiat que procura per mi.